

2. nō g. p. gibus Arg. 2. si relatio Signi fundata coincidit a rebus cō, septe eandem esse relationem Signi, et sciat, qd ostendit, qd relatio qd fundata in igne qd est sicut fumus, et est relatio Signi qd ut ignis sciat fumus, et est relatio sciat, qd in ignis qd est sciat qd fumum, sed ead relatio nō pot esse sicut relatio Signi, et sciat: qd ead relatio nō pot esse relatio cō, et Signi.

R. dicitur. min. ead relatio nō pot esse sicut Signi, et sciat, si Signū et sciat nō disjuncte in se, neg. si disjuncte, conditio min. sicut qd cō nō disjuncte ab effluo et rebus cō ad effluo nō disjuncte: qd sicut tunc relatio Signi, et sciat in se nō disjuncte. R. dicitur. ead res nō pot esse sicut cō et effluo: qd et nō poterit esse Signū, et sciat. R. dicitur. anis ead res nō pot esse sicut cō, et effluo, phisicē, et rebus, cond. uitate neg. anis qd implicat qd ead res phisicē, et a pō rei sit prior, et posterior se ipso, qd heret si esset sicut cō, et effluo rebus, qd implicatio nō dicit, si ead entis phisicē sub una realitate sit cō, et sub alia effluo uitate, qd et pot fieri in signo, qd sub una uitate pot esse Signū, et sub alia sciat.

Arg. 2 ex eo Aō, et Passio si essent dicitur, qd aliquando reperiuntur separata: sed et relatio Signi aliquando est separata a rebus cō, ut cernit in Signis ex instituto: qd relatio cō, et relatio Signi disjuncte essent. R. dicitur. mai. Aō, et Passio ex eo qd sicut qd reperiuntur separata disjuncte essent, neg. ex eo et cond. mai. qd Aō et Passio ex eo pōt disjuncte essent, qd et qd inueniuntur coniuncta hōt dicitur rōt essent, qd Aō sicut dicitur cum ad Agentem, Passio uō ad patientem, at in cō ead sit iuncta rebus cō, et Signi.

Propterea rōt separabilitatis in dicitur Signis nō arguit qd in ead entitate, qd est sicut cō et Signū nō sit ead relatio cō, et Signi, qd et relatio Signi frater ad rem inuenit separata a rebus Signi instratus et ad rem, et tū qd Signū frater est sicut instratus in dicitur illud, relatio ad rem sciat est ead in utroq. Signo, qd nō negant ipsi aduersarii: qd et, si relatio Signi instratus ad rem aliquando inueniatur separata a rebus cō, tū qd Signū fuerit sicut cō, et Signū

ead erit relatio (æ) et signi.

Arg. 3. relatio (æ) et signi hent dicitur junta: qd retorsit dicitur P. anis, qd relatio (æ) fundatur in ui positivus, relatio uo signi fundatur in ui ostensiu: ua: sç ui positivus, et ui ostensiu sç dicitur junta: qd relatio (æ) et relatio signi hent dicitur junta. P. neg. anis ad p. hanc neg. min. qd ui positivus et ostensiu coincidunt in ead (æ).

Arg. 4. ui ostensiu dicitur ordem ad p. anis, cui ostendit signu: ui positivus sol dicitur ordem ad effum quem p. anis, itaut si n̄ esset possibilis p. anis utens signu, n̄ daretur ui ostensiu, ad adhui tñ daretur ui positivus, qd n̄ pendet a p. anis cognoscente: qd ui positivus natio disquiritur a ui ostensiu. P. dicit. anis ui ostensiu dicitur ordem ad p. anis, cui ostendit, si sumatur ad ægite et sin ruin ad p. anis, sç. si sumatur inad ægite, et sin sol ruin ad rem, neg. anis, qd ui ostensiu ad ægite sumpta includit tam ruin ad rem, qd ostendit, qm ruin ad p. anis, cui ostendit. ui ostensiu sumpta qd ru ad rem coincidit qd ui positivus, si uo sumatur p. anis qd ru ad p. anis, cui ostendit, è dicitur a ui positivus.

Arg. 5. si relatio (æ) esset ead qd relatio signi, et in dicitur relatio filii et qd relatio imaginis, et similitudinis rui æterni Patris, sç hoc n̄ è admitendum: qd neg. illud ex qd sequitur. P. neg. mai. qd relatio filii è relatio ut pote constitutiva persone dicitur, relatio uo similis in vobis dicitur rui Patris n̄ è relatio ut docet M. Soar. lib. 4. d. lunt. cap. 15 lino 8. et ratio huius è qd relatio similitudinis, et ægilitatis in dicitur ead qd relatio identitatis in etia et etia, siue nã dicitur sit ead in Patre, et in vobis dicitur natio relatio fundata in Nã dicitur ead. Unde relatio imaginis è rui, qd minus dicitur similitudinem in nã, et è relatio qd minus dicitur origine a Patre. sç hoc potius ad manũ dicitur trinitate, qm ad p. anis spectant, ideo ea latius p. anis n̄ è instituti nostri.

Sectio. 7^o.

De Distinctioe in Signum Scatum, et poam.

Non est dubium requi semper aliquid distinctioem in Signum et Scatum, quia Signum est medium, ut poa cognoscat Scatum, propterea Signum est id quod poa cognoscenti aliquid manifestat, quia omnia denotant aliquid distinctioem in Signum, poam et Scatum.

Quaeritur igitur. 1. Vnde Signum et Scatum semper requiratur distinctio ex natura rei. Ante resolutionem hoc sciendum est deum duplex genus Signi, alterum reale, et scilicet se alterum virtuale et quod nos, sicut est duplex dicitur genus (scilicet altera quae est rebus, et scilicet se altera virtuale, et quod nos, nempe quando in causa, et effluuium intercedit distinctio rebus dicitur (scilicet rebus, quando vero solus interuenit distinctio virtuale dicitur (scilicet virtuale, et quod nos, id intelligendum est de signis, hinc praesumptis.

Resol. 1. in Signum reale, et Scatum est reale requiritur distinctio ex natura rei. P. quia Signum eo modo postulat distinctioem, quae est Signum: quod Signum est reale postulat et distinctioem realem, sicut (scilicet) quae est rebus requirit realem distinctioem ab effluuium. Resol. 2. in Signum virtuale, et quod nos, sufficit distinctio virtuale, et quod nos, ita P. Quia in log. ante. 5. pun. 1. no. 1. P. Hinc in logico. 13. no. 4. ubi merito hanc rationem appellat de uocabulo. P. tri. 10. quod distinctio virtuale, et quod nos, sufficit ut dicitur (scilicet virtuale, et quod nos, ut patet, quando omnia est sui virtus in operi, quod disquisit tantum virtuale ab actu ipsum illud, de omni causa, eo modo quod est causa, et est Signum sui effluuium: quod ad Signum virtuale, et quod nos, sufficit tantum distinctio virtuale.

P. 2. quod Signum est medium in poam, et rem scatum, atque Signum solus virtuale dicitur a suo scato potest esse medium ad cognoscendum tale scatum, ut patet in operi divina, quae est medium ad cognoscendum etiam divinam: quod in Signum et Scatum solus est distinctio virtuale, et quod nos, firm. 1. in Signis fratribus, quia simpliciter

Singularis representans compositum in Cuius est signum uirale illius, et tunc sol uirale
 disjuncte in se. Item. 2. in signis instabilibus; ga haec uox nome sciat oia no-
 mina, ac per Cuius sciat seipsum, quod dicit distinctio ueris in signum, et scatum.

Oppositi Spani tenent. Cf. d. signis, q. 2. art. 2. et alii. q. qbus Arg. 1.
 medium semper disjuncte ab extremis. id signum est medium in poam, et rem scatum.
 go dei disjuncte a ~~signo~~ a re scata. Ex dict. mai, medium semper disjuncte
 ab extremis, si fuerit re scata. si fuerit uirale, neg. mai; ga sicut ca requirit
 relem distinctiorem ab effu, quod est reles, et sol uiralem, quod est uiratis; ita est
 signum, quod est medium reate postulat relem distinctiorem, non uero, quod est medium
 uirale.

Arg. 2. id non potest esse signum ^{sui} ipsius, id est ea quod sol uirale disjuncte si id apud
 rei: go non sat est distinctio uiralis in signum, et scatum. Ex dict. mai, id non potest esse
 signum sui ipsius, si fuerit omnino id, con. si non fuerit omnino id, id sat distum
 per hoc in, neg. mai. sufficit igitur distinctio uiralis, ut res uirale dicitur non sint id
 uirale, et sic poterunt esse signa, et scata.

Arg. 3. res, quod sit signa, debent esse signa ante operem illius: id est ante ope-
 rem illius non datur distinctio uiralis: go signum non potest scire rem, sola distinctio
 uirali. Ex dict. mai, res, quod sit signa, debent esse signa ante operem illius, si fuerit
 reles, con. si fuerint tantum signa uiralia, neg. mai. sicut ca uiralis sol est ca
 frate post operem illius; ga sufficit distinctio funtalis, quod datur ante operatione
 illius, tam ad cam, quam ad signum uirale, et quod nos.

Utrum sit uaria distinctio Rationis Ratiotinatæ?

Quæst. 2. Utrum in signum, et scatum uaria sit distinctio ueris ratiotinatæ, sc
 ita quod hec funtum in re an sol sufficiat distinctio ueris ratiotinantis, id est ita, quod
 nullum hec funtum in re. Po. 1. si signum fuerit in proprium, et sine funto in re, sol
 est distinctio ueris ratiotinantis. I. ga sum signum sit medium in poam, et scata

tum, ac in se id, et se ipsum, nil mediat proprie, sed tantum improprie, non potest esse distinctio libera, et impropria dari rigorosius usus signi, sed improprie tantum.

Do 2. si signum fuerit proprium, et fuerit in re, notitia est distinctiorationis constituta, i. fuerit in re. P. ga signum est medium, siue instans in re potam et scatum, sed medium semper regit aliquid distinctiorem ab extremis: go ut dicitur signum fuerit tantum medium, debet habere aliquid distinctiorem a re scato, quod est extremum.

Arg. 1. ut dari predicatum et subiectum sit est distinctio rei ratiocinantij, ut patet in hac propositione: Sicut est Sicut, sed esse predicatum est signum sui subiecti: go ad signum sufficit distinctio rei ratiocinantij. R. dicitur. min. esse predicatum est signum sui subiecti proprium, sed improprie, tunc proprium semper neg. min.

Reple. illa propositio Sicut est Sicut, est propria in ratione identitatis: go et erit propria in ratione signi. R. neg. Coris: ga ut propositio sit uera, et propria requirit identitatem in predicatum et subiectum: et si predicatum fuerit minus dictum a subiecto, eo maiore identitatis dabitur, et consequenter magis proprie uerificabitur propositio. at uero signum (ut colligitur ex utriusque distinctio) semper debet representare aliquid quod denotat aliquid distinctiorem saluatalem in signum, et scatum.

Arg. 2. scatum est distinctio rei ratiocinantij in potam et scatum. ut patet in illa uia separata, et illa conplexio, quod se ipsum in se cognoscit sine ulla distinctioe: go in signum, et scatum, nulla interuenit distinctio. R. neg. autem ga in illum conplexum, quod minus signum, et minus scatum dari sufficiens distinctio fuerit, ga ex una parte est ipse illud ratiocinans, quod est signum, et ex alia est solo illud sine cuius quod est scatum, hac uero distinctio, quod est includentis ab inclusio, scatum est in signum, et scatum.

Arg. 3. est res potam esse imago sui ipsius: go est signum. P. autem ga scatum distinctio est imago, et representatio omnium doctorum cognoscibilium, et quod est imago sui ipsius, ga et est obiectum cognoscibile. R. neg. autem, ad potam in illum, Res

Sciāā Dināā, q̄tinus imagine disqui a se ipsa, q̄tinus obtm; q̄a sciāā
Dinā q̄tinus ē segnō sumite se sola, q̄tinus uō obtm sumite o Reliquis
Attributis, sciāā aut Dinā sumpta se sola, sāt disquiti a completo ex ipsa
sciāā, et relig. Attributis.

Arg. 4. Defiō ē signū sui Defeniti, et tñ Defiō ē id d Definito: q̄o
inē Signū et scatum nulla dāre distinctio. De dit. min. defiō et definitū
st id q̄ad entē in, (ond. q̄a muim conūpiendi neg. min. q̄a Defiō explicitē
deklarāt p̄ij, v̄g. at reale Defenitū uō eāz includit (omfusse, v̄g. hō.

Replie, et in p̄oicoē indentica v̄g. Pruis ē Pruis, dāe dixis; miūz con-
cipiendi eund Pruis, sel ut subtrū iterum ut pratum. et tñ in p̄oicoē iden-
tica n̄ dāe rāō Signi et scati: q̄o et inē defiōem et defenitū n̄ exit rāō Signi
et scati. De neg. (ōis dixā rāō ē q̄o et in p̄oicoē indentica id Pruis mō sum-
ate ut pratum mō ut subtrū semp sumite id exp̄se, et n̄ (omfusse. at uō
Defiō continet p̄ij exp̄se, et definitū eāz continet in Confusse.

Quar. 3. q̄nam distinctio regrate inē poāā et Signū? De regri eand
distinctioem uiratem o fūto in re. I. a sili q̄a Signū ē medium inē poāā et sca-
tum. q̄o si regrit distinctioem uiratem o fūto ab uno extremo, i. scato et det
regere eand distinctioem ab altero extremo, nempe poā.

firm. 1. q̄a illuz (ognoecēdo suū reale p̄t duci in (ognoem dei,
Cuius ē fūria, et tñ inē illum, et suū reale sol intercedit distinctio uiratis firm.

2. q̄a Deus utitē sua Cippā twngim Signo ad (ognoem possibilium, cum tñ inē
Dināā Cippāā Cippāā Dināā, et illum Dinūā sol dēx distinctio uiratis

Quar. 4. q̄ distinctio sufficiat inē poāā et scatum. De s̄itē suffi-
cere distinctioem uiratem o fūto. 1. q̄a illuz (ognoecēz suā Driām indu-
cere distinctioem uiratem o fūto. 2. q̄a illuz (ognoecēz suā Driām indu-
antem p̄t duci in (ognoem quūz (ōij ipsiuz iduz), et tñ inē illum (ōem et
partem sol inuenit distinctio uiratis firm. q̄a illuz Dinūā p̄ (ōeuz) tam
q̄m p̄ signū p̄t uirere in (ognoem suā Cippāā, et tñ illuz Dinūā sol uirale
disquiti. ab ip̄o Cippāā, ut p̄t.

Quar. 5. q̄ distinctio regrate inē (ognoem Signi, et (ognoem
Scati? De suffi. cere distinctioem uiralem. rāō ē q̄a hōc distinctio suffiit

ad discursum ueritatem, quersati in ead cognoscere, ueritatem dicitur
in duas, fratitatem, alteram, q attingit cam alteram q attingit e sum.
go silu una ueritatem cognoscit attingit signu, et alia scaturum, sig. Cognio
q sil tendit in etiam eam, et ex ui illius in ueritas.

sectio 8^a

De cogitate, qd ead pōa cognoscat signu et sil scaturum?

Quar. 1. Qñdo una pōa attingit signu, et alia scaturum dei uisus signu
Fig. qñdo sensus percipit motum externum, et illud arguit aiā latentem, an de hic
usus signu instrati. Resol. 1. in pposito euentu suis n uites signo instrati, et rō
ē euidens, qd sensus n cognoscit scaturum, id signu dei semp ducere in cognoscim
scati: go suis q n cognoscit scaturum, n uites signo.

Resol. 2. et illud in tali euentu n uites signo instrati. P. qd illud tunc
n cognoscit scaturum, i aiā latentem ex ui signu prius cogniti; qd ut supponimus
illud n cognoscit motum, qd signu aiā: go n uites signo instrati. De i sufficere
simpliciam, qd dicit in illud, et sum, ut illud utate signo. P. neg. hoc, qd sim-
plicia n sāt ē, ut illud cognoscat scaturum ex ui signu ab alia pōa cogniti: sicut
te uolens moueat illud, ut legitur d hōz l illo obte, illud tri ex ui illius motus
n uites signo instrati.

firm. salutis, qd te aliq agnoscat ramu p foribus apertum scariē
res uenales, si in imie ducate in cognoscim rerum uenaliū, n dicit uti signo
ex instituto, qd te n cognoscit scaturum, n illud cognoscit ex ui signu: go et
te illud apertim cognoscit motum eē signu aiā latentis, si in n agnoscat
ipsam aiā latentem ex ui motus, qd signu, n dicit uti p pte signo.

Repl. phasma exprem ē signu frate rū illud, et in n imprimite in
illu imie: go qd te motus n cognoscit imie ab illu. erit signu instrale
rū ipsius illud. P. 10. neg. mai. P. 2. neg. cons. dicit rō
ē, qd d rōe signu frate sōt ē qd in cognōtu ducat pōam
in cognōem, et n informet ipsam pōam cognoscentem.
qd hēt phasma exprem p extrinsecam assistentiam iusta
hanc epicoē. at uō d rōe signu instratis ē qd cognōtu ducat
pōam in cognōem sui scati. und d motus n sit cognitus ab
illu, ut supponimus, n pōt illud dici utens signo instrati.

Quar. 2. Qd sāt totū suppositū dicitur uti signo in pōo

eventu, haec q̄o multū hēt d̄ nomine, q̄a si attendamus ad d̄
nominosem obīe d̄vīn ē totum suppositum uti signo, q̄a inclu-
dit utramq̄ pot̄m, sc. sensum q̄ attingit signum et illud, q̄
cognoscit scatum: q̄o totū suppositum d̄nominatiue utitur signo,
et scati.

Si t̄i rem atente consideremus d̄vīn ē totum suppositum
in p̄dicto t̄i uti signo, q̄ op̄iā ē totū apud. Joar. l. 12. v. 6. nō
br. P. q̄a tunc d̄vī suppositum uti signo, q̄ndō aliq̄ eius
pot̄a utitur signo: id̄ in dicto eventu nulla pot̄a q̄ se loque-
re utitur signo adaḡte: q̄o neḡ totū suppositum, siue
subtūm d̄vī uti signo instrati.

Arg. 1. iuxta P. August. Signū ē q̄d se ipsum censui, et p̄pter se
alige aīo representat; q̄o q̄ndō Signū attingit a sensu, et scati ab illu, d̄vī
utitur Signo. P̄ P. August. it̄genat̄ ēē, q̄o illud in tantibus sensibus percipiat
s̄il Signū, et scatum; q̄o illud q̄ndō damnatus ē ad seipsum, carcerem iniget
sensibus, ut rerum notitias hauriat.

Arg. 2. tunc una pot̄a utitur signo, q̄ndō ex ipso signo movetur
ad cognosc̄m scati, s̄d illud ex notitia oculi movetur ad cognosc̄m scati p̄
naturam simpliciā: q̄o s̄at suppositum d̄vī uti signo. P̄ d̄vī mai, tunc pot̄a
utitur signo q̄ndō movetur ad cognosc̄m scati, ex cognosc̄m p̄pria Signi, s̄nd. ex no-
titia aliena, neḡ mai, q̄a tunc s̄at d̄vī utitur Signi occasionalit̄, malit̄, et im-
p̄prie, n̄ ut̄ fr̄at̄, et p̄prie.

Arg. 3. si illud cognoscat q̄ unū aīm signū, et q̄ alium scatum p̄pri-
e utitur signo: q̄o et q̄ndō suppositum p̄ unam pot̄am attingit signū, et q̄ aliam
scatum, p̄prie utitur signo. P̄ neḡ s̄at, q̄a talis pot̄a, nempe illud d̄vīte fr̄at̄
ea ut̄ signi prius cogniti in cognosc̄m scati, si cognosc̄m sint d̄vīse, at ut̄ suppositum
namq̄m utitur p̄prie signo, q̄a nulla illud pot̄a attingit cognosc̄m signi ad scatum
(ut supponimus)

Sciat ad signu. hoc tri ut iam aduertit n̄ ē illigendu Dnominatiue, q̄ p̄ ut sic
p̄t. Suppositio dicitur uti Signo et scate, q̄m̄ una p̄ō diuina cognoscat signu, et al-
tera Scatam.

DISPUTATIO. 2. De Signi Definitione.

SECTIO. 1. Deditur Signu p̄ ordine ad poam.

Pris Signi dicitur memorent q̄ 1^o ē in Signo memotatiua, Veritiua, et
Prognostica. Signa memotatiua si illa q̄ alio p̄teritum sciant, Vg imago Crucis
Saluante, q̄ Seruatoris mortem p̄teritam representat. Signa veritiua si
ea q̄ rem p̄sentem demonstrat, ut fumus r̄u ignis. Signa prognostica si illa q̄
alio futurum p̄nunciant, ut ē illud apud Doctorem principem d̄ sole
Ceruleas pluuia denunciat, igneus Euros.

hac tri deditio ut pote ualde acciatis, et extirpata merito reprobata.

2^o Deditio ē in Signa p̄pria, et imp̄pria. Signa p̄pria si illa q̄ ex n̄a
sua, s̄ ab alio si 1^o instituta ad scandum, ut scriptur et uoces, Signa imp̄pria dicuntur
illa q̄ si sciant, tri n̄ si p̄ se 1^o instituta ad scandum, Vg sc̄, et effus. hac deditio si reu-
t̄re, q̄ facit imp̄pria signa natio, ut si sc̄, et effus.

3^o Deditio ē in Signa p̄ctica, et Speculatiua: hac deditio ē t̄re reprobata, q̄ n̄ p̄cedit p̄ diuinam intenciam in r̄oe Signi, s̄ tantu p̄ alio extirpationem, et acciatis
ale ip̄i Signo, ut ē h̄e r̄e poam, s̄ illam n̄ h̄e r̄e ad curandum, q̄ ē ē p̄ctiu, s̄
Speculatiua. his igit deditioibus reuertit.

Resol. 1. Signu in tri dicitur, q̄ uide in ad poam, s̄ ad rem scatam,
p̄ ordine ad poam dicitur in Signu facte, et institute, s̄ uide in ad rem dicitur
in Signu nate, et ex instituto, in hac igit Sect. solagemus d̄ signu facti, et inf-

nali q̄ si in ordi ad poam.

Resol. 2. Signa fratia si imagines, et similitudines rerum, q̄ in
 p̄is consignata eas ducunt in cognoscim sui sciat, melius t̄i definiti Signu
 frate e id qd̄ incognitum dicit poam in cognoscim sui sciat - appellat̄ Si-
 gnu frate, q̄ informans poam illam ducit in cognoscim sciat, s̄ in rōe prin-
 cipū, ut si sp̄s impressa, s̄ in rōe t̄i, ut si somptus

Resol. 3. Signa instralia s̄ illa, q̄ prius cognita ducunt poam
 in cognoscim sui sciat, ita se hēt fumus r̄u ignis, uocante signa instralia,
 q̄ si qdam ueluti instra rei sciat, nam Signu instrale semp̄ prius cognitu
 ē instrum ducendi poam in cognoscim

Inquirer̄ V hęc deuitio s̄ adajta. R̄ affie cōi, rōe ē q̄ cōe
 Signu qd̄ ducit poam in cognoscim, alicuius sciat, s̄ incognitum, et ē Signu frate
 s̄ prius cognitum, et ē Signu instrale: qd̄ deuitio ē adajta firm. q̄ sciat incog-
 nitum, s̄ cognitum s̄ dicit̄ etialr̄ opposit̄: s̄ Signu frate sciat n̄ postulant̄
 prius cognosci, et Signu instrale sciat postulant̄ prius cognosci: qd̄ deuitio fit in
 membra etialr̄ opposit̄, ac p̄ cōis ē adajta.

Argū Soluta.

Arg. 1. imago siue sp̄s, q̄ ē in speculo ē Signu frate, qd̄ ē e iud̄ rōis cum illa
 q̄ ē in oculo: et t̄i illa sp̄s in speculo prius cognita ducit poam in cognoscim
 sui obti: qd̄ Signa fratia prius cognoscunt̄, ac p̄m̄ n̄ disingunt̄ a Signis
 instralibus. R̄ neg. min. q̄ sp̄s reflexa in speculo n̄ uidet̄, s̄ sol̄ uidet̄.
 Obtin̄ representat̄ p̄ ipsam sp̄m̄ reflexam in speculo; cum n̄ sp̄s n̄ sit luci-
 da, s̄ colorata, uideri negt̄ ab oculo, q̄ ē extra illius obtin̄.

Arg. 2. sp̄s, q̄ manent in aere n̄ s̄ signa fratia, qd̄ n̄ ducunt
 poam in cognoscim: qd̄ n̄ b̄ numerant̄ in̄ signa fratia. R̄ neg. ans. q̄ illa
 sp̄s adhuc p̄ se uocant̄ ad sp̄am, p̄ aeren̄ uō ē, qd̄ aut̄ n̄ informant̄

potam, q si in illa Ensignarente eam autr ducarent in Cognoscim, sicut alia
spes, q in pco imprimunt.

Arg. 3. esia Anglica e Signu Dei Creoris, ru ipsius Angli: et in n
e Signu frate, cum ga n e imago intensionalis Dei, tum ga Cognoscite prius
ab ipso Anglo, ppter uo n e Signu instrale, ga Anglus n Cognoscit prius su-
am esiam, qm Deum, sd Cognoscit utrumq sil: qo diuitio n e adexpta.

etiam

Rx et Angli etiam ee signu instrale, qo ad uoem signi instralis
n regit, qd Signu Cognoscate prius aliq prioritate uel, sd sd regit, qo prius cog-
nitum, sal in aliq prioritate uoem ducat potam in Cognoscim sciati: qd pot expto esse
dina, q ru beuun e signu instrale Creorianu, et in Cognoscite sil o Creorian:
pct si esia Angli Cognoscate sil o Deo erit Signu instrale, ga postulat prius
Cognosci, qm Deus sal in aliq prioritate uoem.

Arg. 4. ead entitas pot ee sil Signu frate, et instrale; frate, si
n prius Cognoscate; instrale si Cognoscate prius: qo diuitio n e adexpta, si
qo n fit in membra esiatr opposita. Rx dicit, anis ead entas pot ee sil signu
frate et instrale, matr sumpta, Cnd. frate, neg anis, et nos n agimus hic d
Signis matr sumptis, sd tantu frate consideratis

Soluuntur aligt dubia circa pcedente Doam.

1^m dub. e V haec diuitio sit uoia? Resol. 1. si Signu sumar matr, diuitio n
e uoia; ga signa matr sumpta alia st Subia Vg. ignis, alia st accia, ut spes
et longitudo, et alia st negiuu, Vg. negiuu ru fiarum negatarum, sd ad positiuum
et negiuu nil dar uoia: qo haec diuitio matr sumpta n e uoia.

Resol. 2. si sumar Signu frate q ut adexpte includit duplicem
rum et diuitio n e uoia. P. ga ruis signi instralis ad potam (iusta uulgare
opioem) e negiuu; ruis uo ad rem e positiuu: qo adhuc frate n e diuitio
uoia sigd alter ruis e positiuu, et alter negiuu in signo instrale. Si

uo pcedamus in S^{no}, q̄ docet utrumq̄ ruin ee positivum: tunc diuitio
erit uuoria, q̄o dāi oīa reſſita ad uuoroe in.

Reſol. 3. Signū ſi ſumit̄ p̄reſe p̄ntali p̄pōſitionate, i. reſeſ, re-
leſ, ad reſeſ, et reſeſ, uoīs ad reſeſ, uoīs, erit uuorūm. rāde q̄ hie
nulla apparet uō analogia, nam ſe fanta ſint dōgō, hoc poſſū reſerret
ad reſeſ, q̄ n̄ ſumunt ſuam uuoroe in a ſunt, et ſe ab eō nō reſerret.

2^m dub. e' V hōc ditiō ſit imia? R̄. offiē. P. q̄ n̄ apparet
q̄o miet̄ in ſignū in ſe, et ſignū frate ac inſtrale: q̄o ditiō e' imia. Inſi
q̄o eō ſpēs ſoloeate ſub duobus ḡneribz n̄ ſubalternaty; et q̄o hōc q̄o ſu-
mus v̄g. p̄ ordem ad poam ſoloeate ſub ſignū inſtrale, q̄ ordem uō ad rem
ſub ſignū nate, et ſignū nate, et inſtrale n̄ ſubalternaty, q̄o n̄ e' ſignū
nate e' inſtrale, ut p̄t̄ in ſpēs, et ſpēs, q̄ ſi ſigna nate, et n̄ inſtrale.
n̄ e' ſignū inſtrale, e' nate, ut p̄t̄ in ſignū ex inſtituto: q̄o eō ſpēs ſoloe-
ate ſub duobus ḡneribz n̄ ſubalternaty.

R̄. ditiō. ſpēs: q̄o eō ſpēs ponite ſub duobus ḡneribz n̄
ſubalternaty frate, et ſi eō ſi metham neg. matr. et ſi ditiō
p̄t̄ ſe ſe, et rāe hūmā, q̄o ſumit̄ q̄o ponite ſub ſignū inſtrale, ſe
ponite frate ſi ſum ad poam, q̄o uō ſoloeate ſub ſignū nate ſe e' ſi
ruin ad rem: rāe uō ad poam, et ad rem ſi ditiō ſpēs ſe frate, et methē.
hōc aut nullū e' inſueniens, q̄o eō reſ ſi ditiō frate, et in ditiō
q̄te ponite ſub duobus ḡneribz n̄ ſubalternaty, ut p̄t̄ in hōc, q̄ in-
ad ditiō ſoloeate ſub ſpēs, et ſpēs, q̄ n̄ ſubalternaty.

3^m dub. e' q̄nō ſpēs ſigni ſumit̄ methē, et ad ditiō didante?
R̄. 1. ſignū metham ditiō imia in 3^o ſpēs, nimirū in ſignū nate inſtrale,
in ſignū nate frate, et in ſignū ex inſtituto inſtrale. R̄. 2. ſi aligby R̄
nō n̄ hēre nomina p̄p̄ia, q̄bus explicamus ſpēs ſigni p̄ diuitioe in me-
tham, et ad ditiō.

Sectio 2

De Deutitione Signi p' ordinem ad rem.

Didite Signū p' ordinem ad rem in nate, et ex instituto. Signū nate est id qd
ex nā sua hēt uim scāndi apud oēs, Vg. fumus, q' apud oēs ex nā sua sciat
ignem. Signū ex into — e illud qd ex libera uolte alterius aliq' sciat. Vg.
uosses, q' sciant ex impositioe hominū.

¶ Quas ut hae dno sit adajta? R' affie. P. ga qd qd aliud sciat
p' hēt uim scāndi ex nā sua, p' ex uolte, et impositioe alterius. Si 1^{us} sig-
nū nate, si 2^{us} e Signū ex instituto: qd dno e adajta. Nam ga sciat ex
pprio nā, p' ex uolte alterius o' dno e sciat oppositū. Vhae dno
sit in nā, et uocia? R' dno e eod' mo, q' supra diximus d' alia dno
p' eadem ad p'oin.

Arg. 1. oēs fœuria pendent a libera uolte Dei: qd oēs si Signa
ex instituto. R' dno. anis oēs fœuria pendent ex uolte Dei, qd existiam
fœria, ga uim scāndi, neg. anis. id dno e d' imagine facta ab Artifice, et a Comp-
tu p' uolte a Deo Vg. ga hae oia dpendent a uolte huius, qd existiam sol'
et n' qd existiam, et uim scāndi, qm hēt ex nā sua, p' ex uolte imponentis.

Arg. Signū ex instituto. Vg. Ram' post impositioem nō amplius
hēt, qd antea nō hēbat: id ante impositioem nō scabāt ex instituto: qd nō
post impositioem. R' dno. nō, Signū ex instituto post impositioem nō am-
plius hēt p' uim fœria, nō amplius hēt nōte, neg. māi, ga ramus post im-
positioem hēt illam uoltem imponentis, q' nōte p'seuerat in ipso ramo.

Arg. 3. si dno e aliq' signa nātia euent Vg. cœ et effus: d
cœ sepe nō sciant effus, nō effus cœ: et hoc ostendit, ga multoties cognos-
cimos cœm, qm cognoscimus effus, et e 3^o qd cœ, et effus nō sūt signa nātia.
R' neg. min, e dno. illius p' bnoem, et multoties cognoscimus cœm,

quod cognoscimus effici per accidens, sicut per se et ex utraque neg. min. quod
 primo cognoscimus in ratione, sicut semper volumus vivere in cognoscere
 alicuius effici per accidens, et ratione alicuius impeditenti aliquid non cognosca-
 mus effici.

Arg. 4. Signum, quod Deus imposuit Chaimo ne occideret
 ab alio, neque erat signum naturale, neque ex instituto, et probatur hoc quia in primis
 non erat signum naturale, siquidem dependebat a libera uoluntate Dei, unde non erat signum
 ex instituto, quia sciat id apud oes, quod non dicitur in signis ex instituto: quod deus
 non adiecit, sed per quod hoc erat signum naturale, nempe quod ante
 in corpore, quod hominem commovebat naturaliter ad commisionem ne occideret
 Chaimo, et sic dependebat quod uolentem Dei, hoc erat tantum quod existiam
 et non quod uim naturam standi miseriam hominis.

Alia uero impugnat hanc sententiam P. Sell. d. g. s. l. no 3. p.
 q. Arg. ad huc s. in mappa mentis imposita sciant prandium, et cenam, canis
 presens sciat dominum suum frequenter comitatus sciat dinastam. fux
 sacrosanta sciat seruatoris mortem: et tria haec non sunt signa naturalia, neque
 ex instituto: quod dicitur non adiecit.

Per neg. min. ad idem exemplum Per mappas possunt in mensis scire
 prandium, et cenam ex hominum uoluntate, quod consueuerunt extendere
 mappas in mentis ad manducandum, ad exemplum canis presens aliquid esse
 signum naturale, dicitur sui, quia ille instinctus canis, siue illa natura gratitudo habet
 conseruacionem naturam in hanc. Alii presens esse signum ex instituto propter illam
 consuetudinem, quod interpretatiue pendet ex uoluntate hominum, quod uolunt scire
 dominum per canem presentem, alii tamen presens nullum esse signum, quod non habet ualorem
 infalibilem conseruacionem in domino ueniens, quia sepe illi non comitatur, ad ex-
 plum in frequenti comitatu dinastae. Per esse signum ex instinctu huius quod
 tunc homines uoluerunt scire nobilitate interpretatiue ex magna pompa et

Comitatu (hientu. ad Capitu d' fuisse Sacrosanta. R. eē signū nate qd fuit
felix instūm, et (a nocte redentior) ob nocte seruatorū nostri.

Disputatio 3^a De Voces, & scriptura.

Sectio 1^a

Quo Voces sint scatiuē Comptiū, et rerū?

Suppone nū 1^o. d' hie, uosset eē signū Comptiū. Supp. 2^o Comptiū eē id apud
oēs, n̄ ita uō uosset, et scripturam. Sup. 3^o. d' eodpho dari aliqis Comptiū ue-
ritate parenter, s'd d' hoc agendū nobis ē. d. sequenti. nune

Quar. 1. Uosset sciēt imiē tam res, qm Comptiū? n̄ p̄cēt quatio
d' uosset imiē impositū ad scandēs ipos Comptiū; ut hie uosset, ap̄ hentiō in-
ditiū. P̄cursus, t̄. qd d' his nemo dubitat: feta igit q̄tio ē d' uosset, q
alias res sciēt, v.g. hie, lapis, t̄. d' his igit Quar. Usciēt sol rem, t̄ sol
Comptiū talis rei, an Comptiū sil et ipsam rem.

R. scariē utrumq̄ sil. ita P. Arri. d. 13. s. 2. nō 30. P. Keller
d. 11. s. 2. nō 1. et alii q̄s citat, et seqte. P. Socr. l. 1. c. 6. nō 327. P. qd uosset
s̄ impositū t̄. et directe ad scandūm, q̄ ostendit e: ex sacra pagina Genes.
ios. 2. ubi dicit Deam adducere cuncta alia ad Adam: ut ea p̄p̄riis nominibus
appellaret. Ostend. 2. qd si uosset n̄ sciēt res, s'd tantū Comptiū p̄p̄titiō
esset fē, qd tunc id ualeret hae p̄p̄titiō. P̄iū ē hō, s̄ q̄ hae Comptiū hōij ē
Comptiū Dēi 1^o ē fē.

Optima qd uosset eē sciēt Comptiū. P. 1. qd uosset audite ducunt in cog-
noem Comptiū loquentis; q̄ n̄ audio loquentem, f̄mo iudiciū q̄ iudicio a
loquenti p̄cipi illa, q̄ uosset p̄fert: qd uosset sciēt Comptiū. P. 2. qd uosset sciēt ex
uolte hominū, s'd hōij q̄ uosset uoluerunt scariē, n̄ sol res, s'd eī Comptiū, et hō

ostendit, qd sermo fuit inuentus ad sonentiu humanu, qd consistit in sonori-
 coe sonoris, qd sonoricis dicitur fieri inie q ipsos sonitus, ratio dicitur
 fieri p signa ex instituto, i. p uoces q manifestant sonitus.

P. 3. qd si uoces n sciant sonitus nullu dabitur mendatiu, qd mendatiu
 tunc dicitur, qd p uocem dederimus dicitur sonitum ab illo, quem in re habemus
 in mente: qd si uoces n sciant sonitus, numign dicitur mendatiu, qd scie illum dicitur
 suum sonitum, quem habemus in mente. P. ulto ex D. August. Lib. 15 d Trinitate
 Cap. 11. ibi: Ubiu qd foris sonat signu uerbi, qd intus latet.

Arga Soluta ~

p. Maria Sna pugnant acriter Scotus, et uniuersa illius scola q Gabriel.
 p. Alamo Duran. et alii, qbus fauet P. Duran. in loga, cont. d. jun. 3. no. 7. p. Thom.
 Contonius in log. d. 82. s. 4. no. 2. p. qbus Arg. 1. si uoces sciant sonitus, ois p p
 ois si sci: et hoc ostend. qd id ualeret hae p p ois: huius e ho: atq hae sonitus hui
 e sonitus huius: id hoc n e diu: qd neg illud ex q septe.

R. neg. mai. qd uoces sciant res, et sonitus sciant q hae
 tria, qd sciant res doctrinales, sonitus uo n doctrinales. eo qd in (in sermone
 frequentius usurpant uoces p rebus, et n p sonitibus, und debet dari
 aliq signa doctrinalia, i. illa, qbus utimur spiat in docendo, nempe soni-
 tus, uoces, et scriptura: alia uo n si doctrinalia, v. g. sumus, spis impio, et
 si uoces sint signa doctrinalia n sciant doctrinales sonitus: qd in ois sat permittit
 + rebus, et n
 p sonitibus

Arg. 2. ex hoc septe ois uoces e equoas, qd hae duplex scatum
 nempe rem, et sonitum: qd quemadmodum hae uox ho: e equoas ad hoc in
 pictum, et uini: ita ei erit equoas ad rem scalam, et ad sonitum. R. neg.
 an: rai e qd ex eo hae uox ho: e equoas ad hoc in uini, et pictum, qd huius
 sciat doctrinale, at uo uoces n sciant doctrinale sonitus: id n si equoas
 ad ipsos sonitus.

Arg. 3. uox sciat tantu id qd audiens intelligit, et qd loquens uult

scire, sed audiens igitur rem, et non Comptum, et loquens intendit scire rem,
et non Comptum: quod uox non est sciativa Comptus. **Px** dicitur, minor audiens solus percipit rem
et loquens solus explicat rem doctrinali. **Cond.** non doctrinali neg. minor. quia audiens
uocem, si ratio ducatur in cognitionem rei sciativae, tunc ratio tendit in Comptum ipsius uo-
cis. sicut quod legitur scripturam tunc directe tendat in rem sciativam, tunc ducit in cog-
nitionem uocis, cuius loco substituitur scriptura.

Arg. 4. Præcaci, dormientes, et ignari lingua latina præferunt aliquos
uoces, et tamen nullum exprimunt Comptum in illis: quod si hæc uoces non sciunt Comptus.
Px neg. **Cond.** quia tales uoces non sunt sermoneales more humano, sed præcedit ignorantia.
Doce quod si hæc uoces hæc aliquam cognitionem, cui respondeant: quia uox præcaci hæc ali-
quam notitiam in phantasia illius uocis quam præfert, id est dicitur dormientibus.

Arg. 5. uoces mentientis non sciunt Comptus, quia iuxta illud prologum
mentiri est contra mentem ire. **Px** neg. assumptum, quia si uoces mentientis non
sciunt Comptus iudicatiuos, sciunt tamen Comptus apprehensiuos et ratio huius est quod in
illius mentientis datur duo Comptus, alter iudicatiuus a quo deformanti ubi, alter
apprehensiuus, et deformanti, neque hinc sequitur dari in illis duos oppositos scilicet Con-
tradictorios, sed dari unam iudicatiuam, et aliam apprehensiuam, quod in se non contra-
riantur.

Alia uia gradiente aliqui dicunt quod existimant uoces scire tantum Comptus et non res,
quod hinc **Arg. 1.** uoces fuerunt inuenta ad apprehendendum Comptus, quod per se non possu-
mus explorare: quod uoces solus sciunt Comptus. **Px** dicitur, autem, uoces fuerunt inue-
ntæ ad apprehendendum Comptus, solus, neg. et **Cond.** autem, quia uoces ad explorandum utrumque
fuerunt inuenta.

Arg. 2. hæc uox Chimæra, Bliuim, tunc nullam rem sciunt: quod solus sciunt
Comptus. **Px** hæc uocem Chimæra non sciunt rem uiam, scire tamen rem fictam.
flexia hæc uox Bliuim, et alia siles nullam rem sciunt, quia non habent impossi-
bilem, nostras uero questio solus præcedit dicitur uocibus sciativis, et quod habent impossi-
bilem.

Arg. 3. Arles docuit uoces esse signa Comptum: quod

Comptus n̄ scant res. Ex Arlemdouise uosset eē signa
 Comptum, et sil rerū. Arg. 4. n̄ utros equalent uosset, et in n̄
 scant res: gō uosset sol scant Comptus. Ex neg. min. q̄a muti et expliant
 res p̄ mutus q̄ substituunt uosset.

Arg. 5. Sinchatagoreumato Vg. si; out, et silia sol indiant animi
 spectus, et n̄ res: gō uosset n̄ si scatiua rerū. Ex dist. an̄ Sinchatag. n̄ scant
 res dissuntim et p̄ se, cond. foniuntim, et a aliis uosset, neg. an̄, q̄a Sinchatag.
 p̄ se n̄ si uis, et huius sermo, s̄ munda a aliis rebut scat tam res, qm Comptus.

Sectio. 2^a

Uosset scant Comptus et resp̄dians scois.

Quar. 2. Uosset p̄ eand̄ impositionē scant sil res, et Comptus? Resubio sil uo-
 set p̄ eand̄ impositionē scant res in recto, et Comptus, in oblig. ita Arri. in log.

d. 13. nō. 31. Quid, gonsalos, S. frux, Lintius, et alii q̄s segt. P. Soar. l.
 in log. tr. 6. nō. 334. P. 1^o q̄a uosset illud scant 1^o et in recto p̄ q̄ 1^o accipion-
 tur; s̄ 1^o et in recto accipiunt p̄ rebut, et n̄ p̄ Comptus: gō 1^o et in recto
 scant res, et 2^o Comptus.

Attendite. min. q̄a ḡndo p̄fero hanc p̄p̄em P̄uū ē hō 1^o et directe
 intendo scare P̄uū eē at rate, n̄ uō Comptum P̄uū, eē Comptum alis realis: gō
 1^o et in recto uosset s̄ manifestatiua rerū, et 2^o ac in oblig. Comptum.

P. 2. q̄a id scamus imie, et in recto p̄ uosset, q̄ intendoimus: s̄ nos
 imie intendimus p̄ uosset manifestare res; et hoc ostendite, q̄a ḡndo dico San-
 tissimam Deiperam eē illam a peccō originali, n̄ intendo 1^o explore meū.
 Comptum, s̄ explore misteriu intaninate conceptionis: gō illud q̄a quosset im-
 mie, et in recto scate s̄ res.

Unde P. q̄a impositio uosset eē attendate ad scandis Comptus in oblig.
 q̄a illeglogte intendit explore rem eomō, q̄ illam concipit in silu, s̄ eam conū-

pit p aliquem somptum: qd sat 2^o et in oblig uult scire somptum p uote.
P. spialr, qd ead impositio uotis, q sciat rem extendere et ad scan-
dum dicit somptum ipsius rei. qd si alig luitanus imponeret hanc uotem, qd uia ad
scandum in luitanos Deum, et nolliuere easus imponere hanc uotem ad scandum
somptum, q formati d Deo mianie illa, ad huc talis uox n sol scaret Deum, sd et somp-
tum fratum d ipso Deo, qd sic ostendo, qd ille q audiret talem uotem n sol diceret
in cognoscim Dei, sd et in cognoscim aliuus somptum formati ad pferente talem uote.

Opposam snam tuet P. Sed. d. ll. s. l. no 4. Et alii q qd dicitur
6. in uote car duplex impositio, et ostendit, qd hoc p unu aum prius inten-
dunt ex parte suos somptus, et p alium aum deputarunt hanc et illam
uotem, tamq̄n medium aformatu ad declarandu somptus, et scandu rei.
qd in uote reperit duplex impositio, altera in prioritate intentionis, q
tendit imie ad somptum, altera prioritate executionis, q tendit imie ad re-
scatam.

R. neg. ari. et ad pbaie illius R. hocis uoluisse eius et directe expla-
re somptus obtiuos, nempe res ipsas, et 2^o ac in oblig uoluisse manifest-
tare suos somptus frates. Und illa intentio generalis declarandi somptus
comphendit tam obtiuos, qm frates. qd sic ostendo, qd illa impositio ex institu-
to tanta conexioe hiet o rebus, qntam o somptibus fralibus.

Arg. 2. uotes dicitio mo sciant somptus, qm res: et pba hoc qd uo-
tes sciant res doctrinale, somptus uo n doctrinale. qd dicitio scio reperit in
uote ra rei scate, et somptus. R. neg. foris, qd o res scante in recto, et somp-
tus in oblig, possunt sciri p eand impositioe retem dicitio sumptam
paru refert, qd somptus sciant doctrinale, qd sol sciant in oblig, et 2^o

Hanc snam abie amplectit P. Thom. sd eam explicat a con-
trario sui, qd it doceat ucam reperiri impositioe in uote, tam ad rem,
qm ad somptum, affiat tri uotem prius scire somptum, et potterius res.